

La Festa de la Música Coral del segle XXI

La Festa de la Música Coral que avui recuperem, té com a origen la Festa de la Música Catalana que l'Orfeó Català promogué entre el 1904 i el 1922. Aquesta celebració musical prenia com a model la festa dels Jocs Florals de poesia organitzats per l'Ajuntament de Barcelona i, així com els Jocs Florals llorejaven els versos dels poetes catalans, la Festa de la Música Catalana tenia com a objectiu impulsar la composició coral –i més tard també altres gèneres i formes musicals– d'autor català. La Festa de la Música Catalana es va crear a principi de segle XX amb la intenció d'incrementar el catàleg coral d'autors catalans en una època de plena efervescència del món coral, amb la creació de noves corals i orfeons, i amb una evident i limitada producció coral d'autoria catalana. La vinculació de la família Millet en l'organització dels Jocs Florals de Barcelona explica la idea original de traslladar a l'àmbit musical una “festa” que lloés les virtuts d'un art que manté estreta relació amb la poesia, tal i com el poeta modernista Joan Maragall va desenvolupar en el seu magnífic assaig *Elogi de la poesia*. A l'exposició que es troba actualment al Foyer del Palau de la Música Catalana es pot conèixer més a fons l'origen de la Festa de la Música Catalana.

Tenint molt presents aquests antecedents la Festa de la Música Coral que avui ens aplega vol recuperar el paper importantíssim que aquesta celebració va tenir per a la música catalana, com a creació d'un terreny fecund perquè els nous creadors puguin donar a conèixer les seves composicions per a formacions corals. Com el seu nom indica, i recuperant també la idea primigènia, la Festa de la Música Coral centralitza l'interès en el gènere coral, àmbit en el qual actualment existeixen espais insuficients per a la nova creació. Així doncs, amb l'objectiu d'estimular els compositors d'aquí i de fora a incrementar el repertori actual per a cors, l'Orfeó Català va convocar el 2015 passat el 1r Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música”. Amb la voluntat que la Festa de la Música Coral sigui una celebració en què tingui cabuda tota la família coral catalana, aquest festeig té la col·laboració de la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC), que va convocar els VI Premis Internacionals Catalunya de composició coral coetàniament. Les obres premiades d'ambdós concursos veuen aquí i avui la llum per primer cop i desitgem que s'incorporin al repertori habitual dels nostres cors.

Mercedes Conde Pons, directora de la «Revista Musical Catalana»

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

L'Escola Coral rep el mecenatge de:

Amb la col·laboració de:

DIUMENGE, 28 DE FEBRER DE 2016 — 18.00 h
Cicle Coral Orfeó Català Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Cor Infantil de Sant Cugat
(Elisenda Carrasco i Oriol Castanyer, directors)
Cor Jove de l'Orfeó Català (Esteve Nabona, director)
Cor de Noies Exaudio (Júlia Sesé, directora)
Cor Plèiade (Júlia Sesé, directora)
Cor Madrigal (Mireia Barrera, directora)

Programa

I

Cor Infantil de Sant Cugat

Elisenda Carrasco i Oriol Castanyer, directors

Tradicional catalana (arr. Josep Ollé*)

La presó de Lleida2'

Tradicional catalana (arr. Albert Guinovart)

Margarideta2'
Oriol Castanyer, piano

Concepción Meseguer (1966)

Brujas, hadas y sirenas*3'
Ivy Jiang, solo
Joanna Rosell, recitat

Premi a la millor composició coral per a cor infantil del I Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música Coral”, convocat per l’Orfeó Català, 2015.

Cor Jove de l’Orfeó Català

Josep Buforn, piano
Esteve Nabona, director

Gabriel Fauré (1845-1924)

Les Djins5'

Josep Maria Guix (1967)

Why is my verse*4'

Menció especial del jurat en la categoria de cor mixt del I Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música Coral”, convocat per l’Orfeó Català, 2015.

Cristòfor Taltabull (1888-1964)

Comiat de l’ànima7'

Gerard López Boada (1969)

Three japanese songs*4'

Premi a la millor composició coral per a cor juvenil del I Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música Coral”, convocat per l’Orfeó Català, 2015.

*Estrenes absolutes

II

Cor de Noies Exaudio i Cor Plèiade

Júlia Sesé, directora

Eva Ugalde (1973)

Ave Maria2'

Paul Ayres (1970)

The players ask for a blessing*4'

Premi a la millor composició coral per a veus iguals del I Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música Coral”, convocat per l’Orfeó Català, 2015.

Juan Bernardo Latini (1975)

Cançó de fer camí*3'

Premi a la millor composició de música coral a cappella sobre un text en llengua catalana per a veus iguals (nivell de dificultat interpretativa mitjà/baix) dels VI Premis Catalunya de Composició Coral de la Federació Catalana d’Entitats Corals, 2015.

Fernando Marina (1962)

Tres canciones sobre textos de Lorca*8'
“La guitarra”
“El silencio”
“Paisaje”

Cor Madrigal

Mireia Barrera, directora

Joaquim Serra (1907-1957)

Capvespre4'

Josep Barcons Palau (1978)

Els somnis de l’Helena*3'

Premi a la millor composició de música coral a cappella sobre un text en llengua catalana per a veus mixtes (nivell de dificultat interpretativa mitjà/baix) dels VI Premis Catalunya de Composició Coral de la Federació Catalana d’Entitats Corals, 2015.

Joan Magrané (1988)

Come fontana piena. Madrigale*3'

Premi a la millor composició coral per a cor mixt del I Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música Coral”, convocat per l’Orfeó Català, 2015.

Mariona Vila (1958)

Cançó de l’home parat al cantó*5'
Lluís Vidal, piano
Ona Cardona, clarinet
David Xirgu, percussió

Menció especial a la millor obra sobre un text en llengua catalana del I Concurs Internacional de Composició Coral “Festa de la Música Coral”, convocat per l’Orfeó Català, 2015.

Textos

La presó de Lleida (tradicional catalana)

A la ciutat de Lleida n’hi ha una presó
de presos mai n’hi manquen, petita,
bonica
prou n’hi porta el baró, lireta, liró
N’hi ha trenta-tres presos, canten una
cançó
l’ha treta i l’ha dictada, petita, bonica
el més jove de tots, lireta, liró
La nina se’ls escolta, de dalt del mirador
a cada posadeta, petita bonica
en davalla un graó, lireta, liró
Els presos se n’adonen i paren la cançó
canteu, canteu, bons presos, petita,
bonica
i se us darà el perdó, lireta, liró.

Margarideta (tradicional catalana)

Margarideta lleva’t de matí,
que n’és tard de matinada
Margarideta lleva’t de matí,
que n’és tard de matí.
Prou me’n llevaria jo,
si mitges en tenia.
Prou me’n llevaria jo,
però mitges no en tinc, no.
Pere va a la plaça,
Pere ja l’hi compra,
Pere ja l’hi porta,
Pere ja és aquí,
Margarideta lleva’t de matí.
Margarideta lleva’t de matí,
que n’és tard de matinada
Margarideta lleva’t de matí,
que n’és tard de matí.
Prou me’n llevaria jo,
si sabates en tenia.
Prou me’n llevaria jo,
però sabates no en tinc, no.
Pere va a la plaça,
Pere ja l’hi compra,
Pere ja l’hi porta,
Pere ja és aquí,
Margarideta lleva’t de matí.

Brujas, hadas y sirenas (Concepción Meseguer, text i música)

Abracadabra pata de cabra,
abracadabra cola de ratón,
ojos de sapo, piel de culebra,
sal y pimienta; esta es la poción.
Una bruja despeinada
con su escoba y su zurrón
en el Reino de las Hadas
una noche apareció.
No temáis que soy un hada
que una bruja arrebató
de su cuna de oro y plata,
pero nadie la creyó.
La brujita desterrada
hasta el mar azul llegó
y encontrose una sirena
bello canto se escuchó:
oe...
oe...
oe...
Vente conmigo a la mar,
surcarás los siete mares.
Vente conmigo a la mar,
dormirás sobre corales.
Las olas te mecerán,
con perlas te vestirás
y podrás jugar con los delfines
y el caballito de mar.
Todo eso tendrás si tú te vienes
conmigo al mar.

RECITAT:
Y la bruja, que era un hada
de su cuna arrebatada,
escuchó tan bello canto
que quedó embelesada.
De mano de la sirena
entró a la mar salada
y ya nunca más se supo
de la bruja despeinada

Y podrás jugar con los delfines
y el caballito de mar.
Y la bruja buena con la sirena
se fue a la mar.

Les Djins

(Gabriel Fauré)

Text de Victor Hugo (1802-1885)

Murs, ville

Et port,

Asile

De mort,

Mer grise

Où brise

La brise

Tout dort.

Dans la plaine

Nait un bruit.

C'est l'haleine

De la nuit.

Elle brame

Comme une âme

Qu'une flamme

Toujours suit.

La voix plus haute

Semble un grelot.

D'un nain qui saute

C'est le galop.

Il fuit, s'élance,

Puis en cadence

Sur un pied danse

Au bout d'un flot.

La rumeur approche,

L'écho la redit.

C'est comme la cloche

D'un couvent maudit,

Comme un bruit de foule

Qui tonne et qui roule

Et tantôt s'écroule

Et tantôt grandit.

Dieu! La voix sépulcrale

Des Djinns!... - Quel bruit ils font!

Fuyons sous la spirale

De l'escalier profond!

Déjà s'éteint ma lampe,

Et l'ombre de la rampe,

Qui le long du mur rampe,

Monte jusqu'au plafond.

Cris de l'enfer! voix qui hurle et qui pleure!

L'horrible essaim, poussé par l'aiglon,

Sans doute, o ciel! s'abat sur ma demeure.

Murs, ciutat

i port,

asil

de mort,

mar grisa

on es trenca

la brisa

tot dorm.

Al pla

neix un soroll.

És l'alè

de la nit.

Brama

com una ànima

que una flama

sempre segueix.

La veu més aguda

sembla un picarol.

D'un nan que salta

n'és el galop.

Fuig, es llança,

i després en cadència

sobre un peu dansa

a la punta d'una onada.

La remor s'acosta,

l'eco l'ha tornat a dir.

És com la campana

d'un convent maleït,

com un brogit de gentada

que trona i que corre,

i que tan aviat s'enfonsa

com es fa gran.

Déu! La veu sepulcral

dels Djinns!... Quin soroll que fan!

Fugim sota l'espiral

de la profunda escala!

Ja s'apaga la meva llàntia,

i l'ombra de la rampa,

que repta al llarg de la paret,

s'enlaira fins al sostre.

Crits infernals! Veu que brama i que plora!

L'horrible eixam, esperonat pel cerç,

sens dubte, Déu del Cel! s'abat sobre casa

meva.

Le mur fléchit sous le noir bataillon.

La maison crie et chancelle penchée,

Et l'on dirait que, du sol arrachée,

Ainsi qu'il chasse une feuille séchée,

Le vent la roule avec leur tourbillon!

Prophète! Si ta main me sauve

De ces impurs démons des soirs,

J'irai prosterner mon front chauve

Devant tes sacrés encensoirs!

Fais que sur ces portes fidèles

Meure leur souffle d'étincelles,

Et qu'en vain l'ongle de leurs ailes

Grince et crie sur ces vitraux noirs!

De leurs ailes lointaines

Le battement décroît.

Si confus dans les plaines,

Si faible, que l'on croit

Ouïr la sauterelle

Crier d'une voix grêle

Ou pétiller la grêle

Sur le plomb d'un vieux toit.

Les Djinns funèbres,

Fils du trépas,

Dans les ténèbres

Pressent leur pas;

Leur essaim gronde;

Ainsi, profonde,

Murmure une onde

Qu'on ne voit pas.

Ce bruit vague

Qui s'endort,

C'est la vague

Sur le bord;

C'est la plainte

Presque éteinte

D'une sainte

Pour un mort.

On doute

La nuit...

J'écoute: -

Tout fuit,

Tout passe;

L'espace

Efface

Le bruit.

La paret cedeix sota el negre batalló.

La casa crida i tentineja vinclada,

i es diria que, arrencada del sòl,

com si perseguís una fulla seca,

el vent la fes voltar amb el seu remolí.

Profeta! Si la teva mà em salva

d'aquests impurs dimonis dels vespres,

prosternaré el meu front calb

davant els teus encensers sagrats!

Fes que sobre aquestes portes fidels

mori el seu alè d'espurnes,

i que en va l'ungla de llurs ales

grinyoli i cridi sobre aquests negres

vitralls!

De llurs ales llunyanes

l'aleteig decreix.

Tan confús a les planes,

tan feble, que hom pensa

sentir el saltamartí

cridar d'una veu prima,

o espetarregar la calamarsada

sobre el plom d'una vella teulada.

Els Djinns, fúnebres,

fills de la mort,

en les tenebres

acuiten el pas:

el seu eixam ressona;

així, profunda,

mormola una ona

que no veiem.

Aquest soroll vague

que s'adorm,

és l'onada

a la riba;

és el plany

quasi apagat

d'una santa

per un mort.

De nit

dubtem...

Escolto:

tot fuig,

tot passa;

l'espai

esborra

el soroll.

Why is my verse

(Josep Maria Guix)

Sonnet LXXVI de W. Shakespeare
(1564-1616)

*Why is my verse so barren of new pride,
So far from variation or quick change?*

*Why, with the time, do I not glance aside
To new-found methods and to compounds
strange?*

*Why write I still all one, ever the same,
And keep invention in a noted weed,
That every word doth almost tell my name,
Showing their birth and where they did
proceed?*

*O know, sweet love, I always write of you,
And you and love are still my argument;
So all my best is dressing old words new,
Spending again what is already spent;*

*For as the sun is daily new and old,
So is my love still telling what is told.*

Comiat de l'ànima

(Cristòfor Taltabull)

Text de Guerau de Liost (1878-1933)

Si el vent de mort visita el clos
on l'ànima es complau
com un ocell en l'herba,
i el ritme de la sang enerva
com doll que volatilitza el vent,
l'ànima serva,
com una flama divergent del cos talment.
Si el contacte li falla,
pren comiat amb una revifalla,
i amorosida, gairebé deslliure,
nimba la faç malalta,
amb englantines a la galta
i violes de bosc en el somriure.
I, esperançada, escruta,
amb ulls de Fe, la paorosa ruta.

Ànima, adéu.

El foc estima de l'obrador perfet.

Àvida t'obriràs perquè l'àcida llima
exhumi el teu secret.

'Ço que podies ser en la terra
caldrà que siguis a la fi.

'Ço que la vida esguerra,

Traducció de Salvador Oliva

¿Per què el meu vers està mancat de
formes noves, tan lluny de canvis vius o
de variacions?

¿Com, d'acord amb els temps, no intento
fer més proves amb mètodes recents o
altres composicions?

¿Per què escric constantment sobre els
mateixos temes vestint la creació amb
l'hàbit conegut i els mots revelen qui els
ha escrit i amb quins esquemes, de quin
lloc procedeixen i a quin lloc han nascut?
Sàpigues, dolç amor, que és sobre tu que
escric i el meu tema constant encara ets
tu i l'amor; faig el millor que puc fent nou
el mot antic, i gastant altre cop el meu
gastat tresor.

Si el sol és vell i és nou després de cada
nit, el meu amor també, quan diu el que
ha estat dit.

la mà del foc ho torna a confegir.
Grumoll encara tèrbol de sutzures,
brolla del foc, duríssim vas,
cristall de facetes pures,
mirall de la Trina Faç.

Del cos amic la polsina
esdevindrà foc follet,
fatuïtat de joguina,
esgarrifança de fred,
fins que, al so de la trompeta
de la resurrecció,
la terra serà més neta
que un tinell d'emperador.

Per la Divina Paraula
et serà parat el cos.
Ell serà com una taula,
i tu com pitxer de flors.

Three japanese songs

(Gerard López Boada)

Text de Matsuo Basho (1644-1694)

I

*Kono michi wa
Yuko hito nashi ni
Aki no kure*

II

*Nozarashi o
Kokoro ni kaze no
Shimu mi kana*

III

*Furu-ike ya
Kawazu tobikomu
Mizu no oto*

Ave Maria

(Eva Ugalde)

*Ave Maria, gratia plena,
Dominus tecum.
Benedicta tu in mulieribus,
et benedictus fructus ventris tui, Jesus. Sancta
Maria, Mater Dei,
ora pro nobis peccatoribus,
nunc et in hora mortis nostrae .
Amen.*

Versió de Miquel DescLOT

I

Ningú no fressa
el camí que segueixo.
Final d'octubre.

II

Ah, aquesta ossada
blanca... Com em penetra
la tramuntana!

III

La bassa vella.
Una granota hi salta...
Xarbot de l'aigua!

Déu vos salve, Maria, plena de gràcia;
el Senyor és amb Vós;
beneïda sou Vós entre totes les dones
i beneït és el fruit del vostre sant ventre,
Jesús. Santa Maria, Mare de Déu,
pregueu per nosaltres, pecadors,
ara i en l'hora de la nostra mort.
Amén.

Cançó de fer camí

(Juan Bernardo Latini)

Text de Maria-Mercè Marçal
(1952-1998)

Vols venir a la meva barca?
Hi ha violetes, a desdir!
Anirem lluny sense recança
d'allò que haurem deixat aquí.
Anirem lluny sense recança
i serem dues, serem tres.
Veniu, veniu a la nostra barca
les veles altes, el cel obert.
Hi haurà rems per a tots els braços
i serem quatre, serem cinc!
I els nostres ulls, estels esparsos,
oblidaran els confins.
Partim pel març amb la ventada,
i amb núvols de cor trasbalsat.
Sí, serem vint, serem quaranta,
amb la lluna per estandard.
Bruixes d'ahir, bruixes del dia,
ens trobarem a plena mar.
Arreu s'escamparà la vida
com una dansa vegetal.
Dins la pell de l'ona salada,
serem cinc-centes, serem mil.
Perdrem el compte a la tombada.
Junes farem nostra la nit.

The players ask for a blessing

(Paul Ayres)

Text de William Butler Yeats
(1865-1939)

*Hurry to bless the hands that play,
The mouths that speak, the notes and strings,
O masters of the glit'ring town,
O bless the hand that play,
Hurry to bless the hands that play,*

*The mouths that speak, the notes and strings,
O masters of the glit'ring town!
O! lay the shrilly trumpet down,
Through drunken with the flags that sway,
Over the ramparts and the towers,
And with the waving of your wings,
Maybe the linger by the way.
One gathers up his purple gown;
One leans and mutter by the wall:
He dreads the weight of mortal hours.
O no, o no! they hurry down*

Beneïu les mans que interpreten,
les veus, les notes i les cordes,
oh, senyors de la ciutat rutilant,
oh, beneïu les mans que interpreten,
apresseu-vos a beneir les mans que
interpreten,
les veus, les notes i les cordes
oh, senyors de la ciutat rutilant!
Oh, deposeu la trompeta estrident,
mal que embriacs de banderes que flamen,
damunt les muralles i les torres,
i amb l'oneig de les vostres ales.
Potser es van quedant pel camí.
Un es recull el seu vestit púrpura;
un altre s'ajup i mussita al costat del mur:
tem el pes de les hores mortals.
Oh no, oh no! S'apressen a baixar

*Like plovers that have heard the call.
O kinsmen of the Three in One.
O kinsmen, bless the hands that play.*

*The notes they waken shall live on
When all this heavy hisotry's done;
Our hands, our hands must ebb away.
The proud and careless notes live on,
But bless our hands that ebb away.*

Fernando Marina

Tres canciones sobre textos de Lorca
Federico García Lorca (1898-1936)

“La guitarra”

Empieza el llanto
de la guitarra.
Se rompen las copas
de la madrugada.
Empieza el llanto
de la guitarra.
Es inútil callarla.
Es imposible
callarla.
Llora monótona
como llora el agua,
como llora el viento
sobre la nevada.
Es imposible callarla.
Llora por cosas
lejanas.
Arena del Sur caliente
que pide camelias blancas.
Llora flecha sin blanco,
la tarde sin mañana,
y el primer pájaro muerto
sobre la rama.
¡Oh guitarra!
Corazón malherido
por cinco espadas.

“El silencio”

Oye hijo mío, el silencio.
es un silencio ondulado,
un silencio,
donde resbalan las frentes
hacia el suelo.

“Paisaje”

El campo
de olivos

com xirlots que han sentit el reclam.
Oh parents dels Tres Éssers en Un.
Oh parents, beneïu les mans que
interpreten.
Les notes que desperten perviuran
quan tota aquesta intensa història s'acabi;
les nostres mans han de desaparèixer.
Les ufanes i despreocupades notes
perduren, però beneïu les nostres mans,
que desapareixen.

se abre y se cierra
como un abanico.
Sobre el olivar
hay un cielo hundido
y una lluvia oscura
de luceros fríos.
Tiembla junco y penumbra
a la orilla del río.
Se riza el aire gris.
Los olivos,
están cargados
de gritos.

Capvespre

(Joaquim Serra)

Text de Carles Soldevila (1892-1967)

Sota els arbres, bosc endins,
les grans ombres es dilaten,
es desmaïen els camins
i les serres s’amoraten.
Al lluny passa lentament
una llorda silueta,
un espectre somnolent:
l’home, els bous i la careta
va deixant rastre daurat
una garba mal lligada.
Ai, aquesta olor de blat
en la tarda assossegada!
Boira clara dels fondals
sobre el negre bosc relisca
puja en lentes espirals
i entre els arbres s’endormisca.
Quiet és l’aire,
ni un bri d’herba ni una fulla oscil·la.
Tot apar que va a morir
d’eixa posta tan tranquil·la.
És enyor d’un goig perdut
o l’anhel que es cansa i plora?
D’on arriba l’inquietud
que em desvetlla en aquesta hora?

Els somnis de l’Helena

Josep Barcons Palau (1978)

Quan l’Helena tanca els ulls,
es preparen els mussols
i els follets que porten sort...
La saviesa aixeca el vol, per il·luminar-la.
Dorm, bonica meva, dorm!
Dorm, preciosa meva, dorm!
Que la lluna et bressa

i els astres et canten a cau d’orella.
I somia un món feliç,
on els cavallets de mar
van amb cavallets de fira...
Fantasia de colors, somnis d’harmonia.
Dorm, bonica meva, dorm!
Dorm, preciosa meva, dorm!
Que somiant ens fas tornar
a ser nens per somiar amb tu.
Quan l’Helena s’ha dormit... Shhh!

Come fontana piena. Madrigale

(Joan Magrané)

Fragments de versos de Guido delle
Colonne (1210-1287), Guido Cavalcanti
(1258-1300) i Petrarca (1304-1374)

*Come fontana piena,
che spande tutta quanta,
così lo meo cor canta
Fresca rosa novella,
piacente primavera,
per prata e per rivera
Volo con l’ali de’ pensieri al cielo
A suon di trombe, anzi che di corno
O giorno, o hora [...]
o stelle [...]
O fido sguardo
Altr’ amor, altre frondi ed altro lume!*

Com una font plena,
que vessa tota,
així el meu cor canta
rosa fresca novella,
encisadora primavera,
pels prats i per les ribes
voló amb les ales dels pensaments al cel
al so de les trompetes, abans del corn
O dia, o hora [...]
O estels [...]
O esguard fidel
un altre amor, altres fullatges i una altra
llum.

Cançó de l’home parat al cantó

(Mariona Vila)

Poema de Vicent Andrés Estellés
(1924-1993)

Parat en aquell cantó,
un cantó de la ciutat,
parat al cap del carrer,
ell era un home parat.
No sabia d’on venia
i no tenia on anar,
i en arribar al cantó
en el cantó es va quedar.
Passaven –i ells les mirava
parelles d’enamorats,
agafats de la cintura,
agafats en un abraç.
Passaven infants i dones
que tornaven del mercat,
i l’home no s’hi movia

perquè era l'home parat.
Llums que s'apaguen i encenen,
la fira de la ciutat,
i en el rostre d'aquell home
una amarga dignitat.
I de vegades plorava
ningú no el veia plorar.
Ningú res no li advertia,
ni veia l'home parat.
Es féu un arbre de pena,
és féu un arbre d'espant,
allí, al cantó del carrer,
ple d'orgull i humilitat.
Algú va avisar l'alcalde,
i l'alcalde, un "concejal",
i el "concejal" els qui duïen
la grua municipal.
Com qui lleva un monument
d'un carrer de la ciutat,
varen endur-se una nit
l'home, l'home parat.

Proper concert

Projecte Xarxa Coral

DIUMENGE, 03.04.16 – 18.00 h
Sala de Concerts

Coral Belles Arts de Sabadell
(Jordi Lluch, director)
Coral Renaixença de Sant Boi
(Laia Santanach, directora)
Orfeó Català (Josep Vila i Casañas,
director)
David Malet, orgue
Albert Guinovart, piano

Obres de Granados i altres

Biografies

Cor Infantil de Sant Cugat (CISC)

Fundat l'any 1991, ha estat guiat per un equip professional de vàlua reconeguda: Martí Marin, Elisenda Carrasco, Oriol Castanyer i un seguit de col·laboradors nacionals i estrangers que hi han aportat la seva experiència al llarg d'aquests anys. El Cor ha actuat per tot Catalunya i a l'Estat espanyol. I des de l'any 1995 ha començat la seva projecció a l'estranger: França, Itàlia, Anglaterra, Hongria, Croàcia, Bèlgica, el Canadà, Finlàndia, Estònia, Alemanya, República Txeca, Turquia...

El CISC ha realitzat diversos enregistraments discogràfics, entre els quals cal destacar els CD *Fantasia de Nadal* (1994), *La volta al món amb les nostres cançons* (1999), *Música religiosa* (2002), *Perfect songs* (2005) i *Música del segle xx* (2009).

Entre els premis i distincions que ha rebut, destaquen el diploma d'argent del Concurs de Giessen, a Alemanya (1997), el quart premi i el segon premi del Concurs Internacional de Cantonigròs (1999 i 2000), el tercer premi del 37è Certamen Coral Concurs Internacional de Tolosa, al País Basc (2005), el diploma d'argent del Concurs Internacional Cantemus de Nyiregiháza, a Hongria (2006) i el tercer premi del II Festival Internacional de Corals de Malgrat de Mar (2007), a més de la medalla d'or i menció com a millor cor infantil del Concurs Internacional Cantemus de Nyiregiháza (2008), tercer premi del 41è Certamen Coral Concurs Internacional de Tolosa (2009), medalla d'or i premi especial de la Fundació Cantemus del Concurs Internacional Cantemus de Nyiregiháza (2010).

Oriol Castanyer, director

Inicià els estudis de música al Conservatori Municipal de Música de Sant Cugat del Vallès i posteriorment els continuà al Conservatori Professional de Terrassa, on cursà el grau mitjà de violoncel, tot obtenint-hi el premi d'honor de piano i menció d'honor de música de cambra. Posteriorment cursà el grau superior de piano al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona i al Conservatori Superior del Liceu amb el pianista Miquel Farré, tot obtenint-hi menció d'honor de grau superior.

Paral·lelament va estudiar direcció coral amb Elisenda Carrasco, Xavier Sans, Mireia Barrera i Xavier Puig, i l'any 2013 es graduà en direcció de cor a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), on estudià amb Josep Vila i Casañas i Johan Duijck.

Interessat en diversos estils del món de la música, forma part del grup de música tradicional i popular Amanida Folk, amb el qual ha realitzat concerts arreu de Catalunya, Espanya, Portugal, Suïssa i França.

Ha col·laborat amb la Fundació "la Caixa" com a pianista i director muntador en els concerts participatius del *Requiem* de Mozart i *El Messies* de Händel. Des del 2011 també col·labora amb el Servei Educatiu de l'Auditori de Barcelona com a director en el projecte Cantània.

Ha treballat habitualment amb el cor Lieder Càmera com a corepetidor i des del novembre de 2008 fins al juliol de 2014 en va assumir la subdirecció. Ha estat pianista acompanyant del Cor Infantil de l'Orfeó Català, pianista del Cor Jove Nacional de Catalunya (CJNC) i actualment és pianista i director del Cor Infantil Sant Cugat, així com director del cor femení Aglepta. Des del setembre de 2012 també assumeix la direcció de la Coral Sinera dels Lluïsos de Gràcia.

Ha estat professor de cant coral al Conservatori de Terrassa i actualment és professor a l'escola de música Aula de So de Sant Cugat del Vallès.

Elisenda Carrasco, directora

Nascuda a Barcelona, inicià els estudis musicals al Conservatori Superior de Música de Barcelona, on obtingué els títols superiors d'harmonia, composició i instrumentació, i direcció d'orquestra amb Josep Soler i Salvador Mas, respectivament. També va finalitzar el grau superior de pedagogia en l'especialitat de direcció coral.

En el camp de la direcció coral ha treballat, entre d'altres, amb S. Johnson, L. Heltay, J. Prats, P. Cao, H. Rilling i F. Bernius, així com també amb els mestres G. Hollerung i J. Frihsmund. Paral·lelament sempre ha continuat els estudis de cant.

Ha focalitzat el seu treball en l'ensenyament de la direcció coral i el treball vocal amb els infants i joves. Fa 25 anys que es dedica al món de la pedagogia, tot destacant-hi la seva tasca al Conservatori Superior de Música del Liceu i a l'Escolania de Montserrat.

La formació de directors en cant coral infantil ha estat un dels àmbits que més ha aprofundit i desenvolupat. Per aquest motiu és convidada regularment a impartir cursos i tallers per tot el món (Europa, Àsia i Llatinoamèrica).

Ha estat durant disset anys la directora musical del Cor Infantil de l'Orfeó Català. Actualment i durant els anteriors quinze anys és la directora artística i musical d'Òpera a Secundària, activitat del Gran Teatre del Liceu. Col·labora habitualment amb el Servei Educatiu de l'Auditori de Barcelona i codirigeix l'activitat Cantània.

És la directora del Cor Femení Voxalba, i des de la temporada 2013-14, la directora artística i musical del cor Lieder Càmera de Sabadell, repte que ha assumit amb molta energia i il·lusió.

Cor Jove de l'Orfeó Català

Forma part de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, amb seu al Palau de la Música Catalana, i està integrat per cantaires de 16 a 25 anys. Fundat el 1986 i dirigit per Conxita Garcia durant els primers setze anys, actualment Esteve Nabona n'és el director i Josep Buforn el pianista.

Ha col·laborat amb l'OBC, Orquestra Simfònica del Vallès, The Sixteen Orchestra, Ensemble Pygmalion, Orquestra Barroca Catalana i Orquestra de Cambra Terrassa 48, entre d'altres. També ha treballat amb directors de prestigi, com Harry Christophers, Raphaël Pichon i John Rutter. S'ha presentat arreu dels Països Catalans, a Espanya, Polònia, Alemanya, Àustria, República Txeca i

Holanda.

El 2010 va enregistrar el CD *Aigües de primavera* i el 2013 el CD *Requiems de Mozart i de Fauré* per a Columna Música. La primavera del 2016 viatjarà a Hongria i oferirà un concert a la prestigiosa Acadèmia Ferenc Liszt de Budapest amb obres de Taltabull i Fauré.

Esteve Nabona, director

Ha estat director del Cor de Cambra Ars Subtilior (1986-1992), Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal (1995-2007), Ensemble Vocal Cambra 16 (1998-2005), Cor de la Universitat Ramon Llull (2006-2012) i Cor Jove dels Països Catalans (2010-2015). Entre els anys 2000 i 2006 va ocupar el càrrec de director assistent del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Actualment compagina la direcció del Cor Jove de l'Orfeó Català amb la direcció de l'Escola Coral de l'Orfeó Català i del projecte social i educatiu Clavé XXI.

En la seva trajectòria com a director, ha ofert concerts arreu dels Països Catalans, Castella, Euskadi, Portugal, França, Itàlia, Bèlgica, Holanda, Luxemburg, Alemanya, Àustria i la República Txeca. També ha dirigit diversos tallers corals arreu de Catalunya, Xile, Illes Canàries, Andalusia i Astúries. Ha dirigit formacions com l'Orquestra de Cambra Terrassa 48, Orquestra Barroca Catalana, Ensemble Instrumental Cambra 16, Orquestra Camera Musicae, Orquestra Barroca Ars Musicae i Orquestra de Cambra Russa de Sant Petersburg.

Cor de Noies Exaudio

El Cor de Noies Exaudio va néixer l'any 1996 sota la direcció de Daniel Mestre, fruit de la inquietud d'un grup de noies igualadines per descobrir el repertori coral de veus iguals. Els directors que s'han succeït al capdavant del Cor han estat: Daniel Mestre, Núria Mas, Neus Carles, Ildefons Alonso, Elisabet Farrés, Joan E. Castelltort, Josep Miquel Mindán i Júlia Sesé.

El maig de 2011 va guanyar el primer premi del Concurs Coral Internacional de Malgrat de Mar i el 2007 va aconseguir el tercer premi del Concurs Festival de Cant Coral Sant Jordi. Més recentment, el juny de 2012, va quedar en tercera posició en el Certamen Coral de La Antigua (Zumarraga).

Des del passat mes de setembre, les noies del cor Exaudio, la majoria formades a l'Escola Municipal de Música-Conservatori de Grau Mitjà Mestre Joan Just d'Igualada, treballen sota la batuta d'Esteve Costa Ventura.

Cor Plèiade

El Cor Plèiade va néixer de la voluntat de professores i alumnes de l'escola Amics de la Unió de Granollers de crear un cor de veus agudes (sopranos, contralts i contratenors) d'alt nivell. S'inicià el febrer de 2014 i ha pres un format de "cor per produccions". D'aquesta manera, el cor treballa fent assajos intensius dues vegades a l'any (octubre-novembre i febrer-març).

El Cor Plèiade està especialitzat a preparar programes *a cappella*

de compositors del segle xx. Les peces tenen temàtiques i estils molt diversos, a més d'estar escrites sempre en tants idiomes diferents com sigui possible. D'aquesta manera el Cor explota la seva característica principal: la versatilitat.

Júlia Sesé és la directora i la principal impulsora de la creació del Cor Plèiade.

Júlia Sesé, directora

És la primera llicenciada en direcció coral per l'ESMUC (maig del 2006), on va estudiar amb Pierre Cao, Mireia Barrera i Josep Vila i Casañas. Posteriorment va ampliar els estudis de direcció en cursos a Itàlia, Noruega i Espanya, amb mestres com Johan Duijck, Simon Carrington, Dale Warland i Harry Christophers.

Va ser seleccionada per participar en l'Eric Ericson Masterclass 2011 (Holanda), en què va treballar amb el Netherlands Radio Choir i el Netherlands Chamber Choir, sota la tutela de Michael Gläser i Jos van Veldhoven.

Actualment dirigeix el Cor de Cambra Anton Bruckner de Barcelona, Cor Ariadna de l'Agrupació Cor Madrigal i Cor Plèiade de Granollers. Imparteix tècnica vocal al Cor Infantil Amics de la Unió de Granollers.

Ha estat membre del jurat del Festival Internacional Coral de Malgrat de Mar en cinc edicions.

També és llicenciada per l'ESMUC (abril 2012) en l'especialitat de cant clàssic i contemporani amb Mireia Pintó i Xavier Mendoza.

Com a cantant, ha estat guardonada els anys 2010 i 2011 amb una de les beques que la Fundació Victòria dels Àngels atorga a joves cantants. En el terreny del lied ha rebut masterclasses de Hartmut Höll i Wolfram Rieger. És reforç habitual del Cor de Cambra del Palau de la Música des del 2010.

Cor Madrigal

Va ser fundat per Manuel Cabero el 1951 i el 1993 Mireia Barrera n'assumí la direcció. El Cor mostra predilecció pel repertori dels segles xx i xxi, amb un interès especial en la divulgació dels autors catalans. Paral·lelament, manté una important activitat en el camp simfònic, principalment en col·laboració amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona, de la qual és cor adscrit des de la temporada 2012-13.

Ha estat dirigit per grans batutes, com Celibidache, Comissiona, Cambreling, Frühbeck de Burgos, Decker, Foster, González, Hager, King, Mas, Mena, Pablo Pérez, Pinnock, Pons, Ros Marbà, Rostropóvitx o Soustrot. En l'etapa en què Manuel Cabero va ser al capdavant, va cantar en l'estrena mundial de *L'Atlàntida* de Falla.

En l'àmbit discogràfic cal destacar-ne l'enregistrament de la música coral de Joaquim Homs realitzat per la Fundació Autor. Recentment ha col·laborat amb l'OBC i Pablo González en un treball sobre Enric Granados per al segell Naxos.

Al Liceu ha participat en les òperes *Kàtia Kabànova*, *Oedipe* d'Enesco, *Le portrait de Manon* i *Les mamelles de Tirésias*, i en la cantata *La pesta* de Gerhard. Ha col·laborat amb l'artista Perejaume, i amb la Companyia IT Dansa que dirigeix Catherine Allard.

De les seves darreres temporades cal remarcar les gires amb l'Orquesta Sinfònica de Galícia per la Corunya i Lisboa, amb I Solisti Veneti, la Filharmònica de Praga i l'Staatskapelle, i actuacions al cicle Ibercamera i al Ciclo de la UAM a l'Auditorio Nacional de Madrid. Del 2011 al 2014 el cor va realitzar una residència artística a l'Auditori Municipal de Vilafranca.

Mireia Barrera, directora

Nascuda a Terrassa i formada al Conservatori Municipal de Barcelona, va estudiar a l'Escola Internacional de Cant Coral de Namur (Bèlgica) amb Pierre Cao. Paral·lelament, ha realitzat estudis de cant amb M. Dolors Aldea.

Ha estat directora titular del Coro Nacional de España, Capella de Música de Santa Maria del Mar i fins al desembre de 2005 va dirigir el Coro de la Orquesta Ciudad de Granada, del qual és fundadora. També ha estat directora convidada i ha col·laborat amb l'Orquesta Nacional de España, Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, Orquestra Barroca Catalana, Ensemble Residencias, el conjunt BCN216, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i el Coro de la RTVE. Des del 1993 és directora del Cor Madrigal de Barcelona.

Va dirigir per primer cop el Coro Nacional de España la temporada 2004-05 i des del setembre del 2005 fins al juny del 2010 en va ser la directora titular. Amb ell ha realitzat gires per tot Espanya, a més d'Alemanya, Romania, Àustria i els Estats Units. Va impulsar la creació del Ciclo Coral del Coro Nacional de España a l'Auditorio Nacional de Música de Madrid.

El mes d'octubre del 2012 es va presentar a la basílica dels Sants Just i Pastor al capdavant de Barcelona Ars Nova, *ensemble* vocal professional creat a Barcelona en el marc del projecte Misses Polifòniques.

El 2014 la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Cultura.

En l'àmbit docent, ha estat professora de direcció coral a l'ESMUC (2002-2005).